

ГЕРЕТА Петро Федорович (псевд. — Олесь Герета; 22. 06. 1902, містечко Козова, нині смт Терноп. обл. — 01. 05. 1974, Тернопіль, похов. у с. Велика Березовиця, нині смт Терноп. р-ну Терноп. обл.) — культурний діяч.

Батько Ігоря та Олега Герет. 1919 — доброволець УГА. Навч. в Укр. таєм. університеті (1924–25), закін. Торг. академію у Львові. 1928–33 — у Львів. богослов. академії. Священик і вчитель релігії у селах Скоморохи (нині Терноп. р-ну) та Велика Березовиця. 1958–61 — настоятель Свято-Успен. церкви, після її закриття — 2-й священик Свято-Рождествен. церкви у Тернополі (1961–63). Переведений на новоствор. парафію у с. Курівці Зборів. р-ну Терноп. обл. (1968–74). Засн. і диригент церк. хорів у Скоморохах та Великій Березовиці, засн. хору при Свято-Успен. церкві в Тернополі. Автор поезій, пісень, переважно реліг.-патріотичних; музики до Служби Божої, церк. проповідей і мовознав. досліджень; збирач фольклору. На слова Г. написали музику Л. Лопатинський та В. Крупник. Публікувався від 1928. Вірші Г. надруковані у ж. «Тернопіль», «Цвіт України» (1990), зб. «Молитва» (1991), «Богославень» (1994). Посмертно вийшли зб. поезій та пісень «Не плач, Україно» (Т., 1996), «Воскресні звуки: Поезії, пісні» (Т., 1997).

П. З. Гуцал

Бібліографічний опис:

Герета Петро Федорович / П. З. Гуцал // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2007. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-25575>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).